

Det skal erkendes, at Forslaget byder nogen Forøgelse af Tilskuddene saavel til Etablering som til Driften af Krisekasserne for de Fag, der har den laveste Gennemsnitsfortjeneste, men det er uantageligt alene af Hensyn til de forøgede Byrder, som det vil paaføre Arbejdsløshedskassemedlemmerne, bl. a. fordi de forøgede Tilskud kun gælder Krisekasserne, og at Bestemmelsen i det af Socialdemokrater og Radikale stillede Forslag, § 2, Stk. 9, om, at Fonden refunderer Halvdelen af den i det foregaaende Regnskabsaar udbetalte Krisehjælp, ikke er medtaget.

Socialdemokrater og Radikale maa hævde, at det er en nødvendig Forudsætning for, at Kasserne kan oprette Krisefond, at Tilskuddene til den ordinære Arbejdsløshedsforsikring hæves til samme Størrelse som foreslaaet for Krisekasserne, saaledes som det er forudsat i det af os stillede Forslag, idet vi maa holde for, at om væsentligt forøgede Byrder for Arbejdsløshedskassemedlemmerne kan der ikke være Tale. Vi henviser i saa Henseende til, at Arbejdsdirektør Vater har udtalt: „*I Betragtning af Krisens Langvarighed, der har bevirket, at Medlemmerne Aar efter Aar har maattet udrede saa store Kontingenter, at Evnen til at betale for manges Vedkommende sikkert har været i betænkelig Nærhed af Bristepunktet, virker det for øvrigt nærmest overraskende, at Kasserne saa godt, som sket er, har kunnet holde sammen paa Medlemmerne.*“

Det har ikke under Udvalgsforhandlingerne været muligt at faa det mindste at vide om, hvad de Konservative havde tænkt sig at gaa med til i Retning af midlertidig Hjælp til arbejdsløse. De har hverken villet forhandle om det i Folketinget vedtagne Forslag eller om lignende Foranstaltninger, som det nævnte Forslag tager Sigte paa. Der er ikke paa noget Tidspunkt af Forhandlingerne antydnet, hvad man vilde yde i saa Henseende, hvis man enedes om Krisekasser, og i den Tid, der vilde gaa, før disse kunde begynde at virke.

Da Forhandlinger om Krisekasser ydermere er strandet paa Venstres og Konservatives Krav om øgede økonomiske Byrder for Arbejderne, har man ikke set Nyttens i at fortsætte.

Vi ser da ikke rettere end, at Venstre og Konservative maa bære Ansvaret for, at Resultatet af Anstrengelserne er forblevet negativt. Forslaget om midlertidig Hjælp til arbejdsløse var saa sagligt og udførligt vel motiveret, at det maa beklages paa det alvorligste, at Venstre og Konservative til saa megen Skade baade for de fattige arbejdsløse og de haardest ramte humant styrede Kommuner har modsat sig Forslagets Gennemførelse og kun kunnet byde paa et Krisekasseforslag, hvorefter neppe en eneste Arbejdsløshedskasse vilde kunne oprette Krisefonds.

Venstre og Konservative har nu paa anden Vinter forlangt Krisekasser, hver Gang vi har foreslaaet øjeblikkelig Hjælp, men Betingelsen for fortsat Hjælp har i de fremsatte Forslag vist sig at være, at Arbejderne selv skulde betale en væsentlig Del af denne. Føringelserne af Arbejdsløshedsloven i 1924 og navnlig 1927 har imidlertid været saa følelige, at Grænsen for Arbejdernes økonomiske Bæreevne for længst er naaet. Vi beklager, at det, paa Trods af at Arbejdsløsheden pr. 1. Januar 1931 var ca. 72 000 imod ca. 40 000 pr. 1. Januar 1930, og paa Trods af Socialministerens velunderbyggede Forslag, ikke har været muligt at bevæge de 2 Partier til at være med til at træde hjælpende til.

Under disse Omstændigheder har Socialdemokrater og Radikale indset det haabløse i at fortsætte Forhandlingerne og indstiller derfor det i Folketinget 2 Gange vedtagne „Forslag til Lov om midlertidig Hjælp til de arbejdsløse“ til Vedtagelse uforandret.